

— Καί μήπως δὲν εἶμαι ; Κύτταξε, εἶπεν ὁ νέος ἀποκαλύπτων τὸ ὥρὸν τοῦ πρόσωπον ἡλκωμένον ἐκ τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς φρονήσεως. Εἶπες, νομίζω, ὅτι ὁ Λουβοῦ θὰ παραλάβῃ τὴν Ἀντωνιέτταν αὐρίον ;

— Ναί.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν αὐρίον σημαίνει μετ' ὀλίγας ὥρας· πρὸ παντὸς ἄλλου, ἅς ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Σὲ φυλάττουν.

— Οἱ ἵππεῖς μου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσωσι διὰ τῆς βίας· ἡ ἐλαχίστη πρόφασις τοὺς ἀρκεῖ.

— Ἐὰν ὅμως περιφέρεσαι εἰς τὸ στρατόπεδον, θ' ἀναγνωρίσῃς καὶ θὰ συλληφθῇς, πρὶν κάμῃς εἰκοσι βήματα.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω τὴν νύκτα. Οὐδ' ὁ Λουβοῦ θὰ περιμένῃ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

— Ὁ Ἰασπίνος ἐπτοήθη βλέπων τόσῃ ἀταξίαν καὶ ταραχὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τὴν συνήθως τόσῃ γαλήνιον καὶ γόνιμον εἰς ιδέας ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, δὲν εἶσαι τώρα εἰς κατὰστάσιν νὰ λάβῃς μίαν ὀρθὴν ἀπόφασιν. Ἀφῆσε νὰ ὀριμάσῃσιν αἱ ιδέαι σου· ζήτησε συμβουλὴν.

— Συμβουλὴν ! Θεέ μου ! καὶ παρὰ τίνος ; Ἀ, ἔχεις δίκαιον, Ἰασπίνε· μόνος δὲν θὰ ἐπιτύχω· ἔχω ἀνάγκην συμβουλῆς καὶ βοηθείας. Ἀς ἴδωμεν, ποῦ εἶνε οἱ φίλοι μου ; Ἐχῶ τοιούτους ; Ἀς μὲ βοηθήσωσι διὰ τῆς καρδίας καὶ διὰ τοῦ βραχίονος.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς νέος ἐθύθισεν ἐντὸς τῶν σπασμωδικῶς κινουμένων χειρῶν του τὸ μέτωπόν του, βαρὺ ἐκ τόσων συμφορῶν.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ !... ἐπιθύρισε ὁ Ἰασπίνος μετ' ἐπιφυλάξεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο συνώνυμον τῆς πείρας καὶ τῆς περὶ σκέψεως ἠθελὲν ἀπαρέσει εἰς τὸν Γεράρδον, ὅστις ἤδη ἐξώκειλλεν εἰς τὰ ἔσχατα μέτρα.

Ἀλλὰ παρὰ τὴν προσδοκίαν του, τὸ ὄνομα τοῦ Ρυβαντέλ ἐγένετο εὐχαρίστως ἀποδεκτόν.

— Ναί, εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ Ρυβαντέλ εἶνε ἀνθρωπος ἔμφρων· εἶνε ταυτοχρόνως χαρρακτῆρος ζωηροῦ· δὲν ἀνέχεται τὴν ἀδικίαν, δὲν ἀγαπᾷ τὸν Λουβοῦ καὶ ἀγαπᾷ ἐμέ. Ἰασπίνε, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ παρακαλέσῃς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξέλθω.

Ὁ Ἰασπίνος χαίρων εἰς ἄκρον ἔδραμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ρυβαντέλ. Ἐν τούτοις περίξ τῆς σκηνῆς τοῦ Γεράρδου περιήρχοντο ἀδιακόπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα περιπόλων ἢ ἀγγελιαφόρων οἱ κατὰσκοποι τοῦ Λουβοῦ ἐπιτηροῦντες πᾶσαν ἐν τῇ σκηνῇ κίνησιν καὶ κατασκοπεύοντες πᾶσαν ἀπόφασιν. Παρηκολούθησαν τὸν Ἰασπίνον, ὅστις τὸ ἐνόησεν· ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ ; Ὁ Γεράρδος τὸ συνηθάνετο ἐπίσης, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ ; Ὁ τελευταῖος αὐ-

τὸς ἀγὼν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους παίζει τις μὲ χαρτίαν ἀνοικτά· ἦτο ἀγὼν γυμνοῦ στήθους κατὰ θώρακος, κενῆς χειρὸς κατὰ ρομφαίας διστόμου.

Ἔπεται συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σαγηνευτικῆς μυμυθιστορίας τὸ KOMMENO XEPI, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἐξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ **Λάμπρου Ἐνυάλη** ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἅς μὴ ἀργοπορῶμεν. Τὸ παιδί εἶνε εἰς καλὴν κατὰστασιν. Ἡ θέα τοῦ χρηματοκιβωτίου τὸ προδιέθεσε καὶ αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν θὰ τὴν ξανκεύω.

Ἐ! Γῶγο, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, τί σκέπτεσαι ;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Φτεινὰ πετεινράκι, ἐνῶ περιμένω τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βινιόρου δὲν ἔχει καμμίαν παραγγελίαν νὰ σοῦ δώσῃ.

— Τόσῃ τὸ χειρότερον. Προτιμῶ νὰ εἶμαι εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ μέσα 'στὰ γραφεῖα, ποῦ ἔρχεται τόσος κόσμος, ἂν καὶ διασκεδάξῃ πάλι κανεῖς. Ἐρχονται μερικοὶ μὲ κᾶτι ἀστειὰ μοῦτρα.

— Στοιχηματίζω πῶς τοὺς κοροϊδεύεις ἀπὸ 'πίσω.

— Ποτέ, κύριε Μάξιμε. Αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ εἶπεν ὁ Μαλικιόρν.

— Καὶ γιατί ὁ Μαλικιόρν ;

— Γιατί μὲ μάχεται, ἐνῶ ἐγὼ ἂν ἤθελα, 'μποροῦσα νὰ τὸν διώξω.

— Σὺ !

— Ναί, θὰ 'πῶ, πῶς ποτέ δὲν εἶνε 'στὴν θέσιν του, καὶ τὸ βράδυ 'μπαίνει κανεῖς ἐδῶ μέσα μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν.

— Καὶ ποῦ τὸ 'ξεύρεις ;

— Τὸ 'ξεύρω, γιατί ἐμπῆκα ἐγώ.

— Σώπα δά. Ἐσὺ φεύγεις 'σταῖς ἐξ ἀπὸ 'δῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ὡς ἐξ καὶ τέταρτο μὲ περιμένουν πάντα οἱ φίλοι μου 'στὴν Μαγδαληνὴ. Καὶ ὅμως, εἶμαι βέβαιος, πῶς ἔμεινα ἐδῶ μιὰ φορά, ποῦ δὲν ἦτανε κανεῖς, καὶ ἐφοβήθηκα μάλιστα.

— Ἐφοβήθηκες, γιατί ;

— Νά, δὲν ἔχει φῶς διόλου, καὶ 'στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνο τὸ χρηματοκιβώτιον· μοιάζει μὲ φάντασμα, ἔπειτα εἶνε καὶ ποντικοὶ ποῦ τρέχουν μέσα 'στὰ πόδιά σου.

— Ἐκοιμώσουν λοιπὸν καὶ σ' ἐκλείσαν μέσα ;

— Θαρρῶ.

— Καὶ δὲν ἐφώναζες νὰ ἔλθουν νὰ σ' ἀνοίξουν ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ δὲν εἶδες κανένα ;

— Ὅχι... ὄχι... κανένα.

— Καὶ πῶς εὐγῆκες ἐξω ;

— Δὲν ἤξεύρω.

Ὁ Μάξιμος ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

Ὑπέθετεν ὅτι ἤδη ἐκράτει τὸ νῆμα καὶ τὸ ἔβλεπεν ἀπαξ ἔτι θραυμένον. Τὸ δὲν ἤξεύρω ! ἤρχετο πάντοτε ὡς ἐπώδῳ καὶ ἔθετε τέρμα εἰς τὴν περαιτέρω διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπρεπε νὰ ἐπαναρχίσῃ.

— Γνωρίζεις τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Μάξιμος.

— Τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ ! ἐπανελάθεν ὁ Γῶγος, βέβαια καὶ τὸν 'ξεύρω. Τὸν εἶδα τρεῖς φορές τοῦλάχιστον. Καὶ ἤμουν ἐκεῖ ἅμα ἦλθε γιὰ νὰ πάρῃ ἓνα κασάκι, ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν κύριον Δορζέρ.

— Ἐνα κασάκι ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Ναί, ἓνα κασάκι, τόσο δά, ἀπὸ μαῦρο ξύλο, μὲ προυντζίνη κλειδαριὰ.

— Καὶ τί εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κασάκι ;

— Δὲν 'ξεύρω. Δὲν τὸ ἀνοίξαν 'μποροῦσά μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶχε χαρτί. Τὸν μάχομαι αὐτὸν τὸν κύριον Βορισῶφ.

— Γιατί ;

— Πρῶτα κι' ἀρχὴ δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς Ρώσσους. Καὶ ἡ μάμμη μου δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Τί τῆς ἔκαμαν ;

— Καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... μὰ δὲν 'θυμοῦμαι. Ἐπειτα, ἔχει μιὰ φωνὴ ἄσχημη αὐτὸς ὁ παλῆς Ρῶσος. Θαρρεῖς πῶς ἅμα 'μιλεῖ ψέλνει.

Ἐθυμοῦμαι πῶς τὸν ἐκοροῖδενα, ἅμα ἐκτυποῦσε τὸ παραθυράκι, καὶ θὰ τὴν ἐπερνοῦσα κακὰ, ἐπειδὴ μὲ εἶδε, ἂν δὲν τοῦ ἀνοίγῃ ὁ κύριος Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βορισῶφ θὰ ἔκανε ἀγία δουλειὰ, ἂν σοῦ ἔδινε καμμία, γιατί ὁ κύριος Δορζέρ δὲν σὲ πληρώνει νὰ περιπαίξῃς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε νὰ κάθεσαι νὰ ἀκοῦς τί λέν οἱ ἄλλοι, εἶπεν ὁ ταμίας.

Ὁ Μάξιμος ἔσπευσε νὰ ἐπανάλαβῃ τὸν λόγον. Ἦθελε νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ παιδίον, διότι τότε ἅπασα ἡ ὑπόθεσις κατεστρέφετο.

— Μπά ! καθένας 'μπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσῳ θέλει. Καὶ γὰρ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ δὲν τὸν χωνεύω διόλου.

Γιὰ 'πὲς μου λοιπὸν, παιδί μου, τὸ 'πῆρε τὸ κασάκι του.